

TRAPSAVEC

SBÍRNÍK TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

96. ROČNÍK

REWARD 2020

TRAPSAVĚC

Dědictví

„Verbuňk...hmm,“ škrábal jsem se zamyšleně na bradě.

„Ty jo, to sice neznám, ale dal bych si to taky,“ přitakal Bohouš a přejížděl očima po jídelním lístku. „Hele, kde máš ten verbuňk? Já tu vidím napsanej na dnešek jenom džuveč. No je přece úterý, ne?“

„Dám si smažák s hranolkama a tatarkou,“ odtušil jsem od displeje telefonu položeného na jídelním lístku.

„Jakej smažák? Před chvílí si říkal, že si dáš verbuňk,“ dožadoval se vysvětlení Bohouš.

Vzhlédl jsem od rozečteného článku a vzdychl: „Bohoušku, ty bys hned všechno sežral, co?“

Bohouš nechápavě seděl s otevřenou pusou, ale přesto to na servírku s verbuňkem zkusil. Servírka se tvářila stejně nechápavě jako prve Bohoušek, ale slíbila, že se v kuchyni zeptá. Verbuňk neměli ani v kuchyni, ale v tom seznamu, co jsem si přečetl na telefonu, tam byl. A nebyl důvod, proč by se ten seznam nemohl rozšířit o další hodnotný dědictví...

Osadu jsem se svým plánem seznámil hned další víkend. Po připraveném proslovu z řečnického pultíku v podobě kozy na řezání dřeva se na mě dívalo osm „bohoušků“ s otevřenou pusou. První se vzpamatovala Bobina s tím, že mě určitě podpoří, ale ráda by nejdřív věděla, co je to ten verbuňk.

Takže jsem to vzal radši úplně od začátku. Po základní přednášce o nehmotném dědictví UNESCO zavládlo v osadě nadšení srovnatelné snad jen s loňským omylem Evropské unie, která si špatně vyložila českou žádost na podporu lesních monokultur a poslala do Čech několikamilionovou dotaci na podporu lesní kultury s dodatkem, že v žádném případě nesmí zůstat monotematická, ale má dojít k jejímu okamžitému rozvoji. Naše osada tak dostala tučný finanční příspěvek na péči o osadní kulturu, kterou jsme neprodleně začali rozvíjet. Uspořádali jsme turnaj v pivních kuželkách, soutěž v pojídání turisty na čas (myšleno pojídání šišky turistického salámu, samozřejmě) a podvečerní čtení oslavných básní na finanční blahosklonnost Evropské unie, kam jsme dokonce dotáhli Bohouškovo indického kolegu, který přijel do Prahy na služební cestu. Pořádili jsme s ním četnou fotografickou dokumentaci, připraveni vydávat ho případně za občana romské národnosti, abychom deklarovali pozitivní přístup k národnostním menšinám. Na rozdíl od cikána u indického návštěvníka osady nehrozilo nebezpečí, že se na kemp vrátí s celou svou početnou rodinou, aby si obhlídl, co se dá zpeněžit v kovošrotu.

Teď před námi stál ale mnohem důležitější úkol než dokazovat státním orgánům, že jsme obdržené peníze jen tak neprobendili. Rozhodli jsme se totiž dostat tramping na seznam nehmotného dědictví UNESCO.

Do karet nám hrál i fakt, že jsme měli své příznivce v nejvyšších státních kruzích, a toho se muselo jaksepatří využít. Po letech, kdy nad pomyslnou kapličkou ministerstva kultury vlála Dostálova bílá šála, Jandákův Tankový prapor nebo časoběrné diapozitivy Třeštikové, se do křesla dostal jeden z nás a vandrácá hymna „Vlajka vzhůru letí“ dostala rázem další rozměr.

Ministr Běhounek, v trampských kruzích známý jako Běhna, nás nejprve trpělivě vyslechl a poté s úsměvem konstatoval, že naše nadšení pro věc je nakažlivější nežli koronavirus. Společně jsme se zasmáli a stvrдили naši úmluvu rundou velkých rumů. V inkubační době dvou týdnů byla oficiální žádost včetně nominační dokumentace jménem České republiky odeslána.

Po půl roce, byli jsme tou dobrou zrovna na cestě na náš osadní flek, mi volal Běhna. Informoval mě o kladném přijetí našeho návrhu, což mě potěšilo. Zároveň mě informoval o dalších krocích, které mě už tolik nepotěšily. Nebo lépe řečeno... docela mě vyděsily. Nezbylo mi nic jiného, než o nich neprodleně informovat všechny osadníky. Důležitě jsem si odkašlal...

„No počkej, to snad nemyslíš vážně,“ vyvalil na mě oči Vilda. „Jak si to jako představují? Co teď budem dělat?!“ Rozhazoval rukama do všech stran a úpěl. Bohoušek stál mlčky s otevřenou pusou a Bobina si nervózně zkoušela zapálit cigaretu. Vilda přiskočil, vytrhl jí zapalovač z ruky a velkým obloukem ho hodil do lesa se slovy: „Slyšela jsi, ne? Pěkně postaru, najdi si pazourek!“

Nominace trampingu byla sice skvostným nápadem jak povznést jeho společenský status, případně z nás udělat podobně chráněné druhy jako je plch nebo čolek, ale nikoho už nenapadlo, že už jen samotná nominace může mít dost zásadní důsledky. „To je přesně vono, to je úplně stejný jako v těch smlouvách s těma dodatky dole na stránce, napsanýma úplně mrňavýma písmenkama, který nikdo nečte,“ píchal mi do hrudi ukazovákem rozhořčený Vilda. „Dáme vám slevu, ale... Dáme vám telefon zdarma, ale... Dáme vám tři měsíce zdarma, ale musíte celou tu dobu stát na hlavě, odpichovat se ušima a nesmíte chodit na záchod!“ Chtěl jsem něco namítnout, ale byl rychlejší. „A teď si odpovězte, kamarádi. Stálo vám to opravdu za to?!“ dořekl a zhroutil se na nejbližší pařez. Vytáhl jsem placatku s rumem.

„Vlastně to nebude tak hrozný, nic zásadního se pro nás nemění,“ začal jsem svoji analýzu jen co se na kempu rozhořel oheň. „Všechno bude tak, jako doteď... jen... jen některý věci oželíme, vrátíme se ke kořenům trampigu,“ zakončil jsem optimisticky.

Všichni ostatní mlčeli. Evidentně přemýšleli jak přesvědčit nadcházející

inspekci z Komise pro UNESCO, že tramping se za těch více než sto let vůbec nezměnil.

„Hlavně se nesmí dostat na žádné celosvětové potlach mezi ty karavany a sudy piva,“ hlesnul Jarda. Někteří souhlasně pokývali hlavou.

„Hele, a co ta tramská soutěž...ta nejstarší, co ještě funguje. To by se jim mohlo líbit? Tam snad nebudou žádný individua ani karavanový městečka, ne?“ nadhodila Jarka.

„A jo, máš pravdu, Trapsavec. Vidíš, na to jsem úplně zapomněl. Tak snad se tam moc nechlastá,“ vyjádřil jsem možnou obavu nad tím, jak asi trampští literáti hledají inspiraci, a uložil si do paměti, že hned po návratu z vandru oslovím organizátora s prosbou o pomoc.

„Když jsem začala jezdit, tak ještě nebyly k sehnání péřový spacáky...ušila mi ho tehdy maminka,“ zasnila se Bobina a připálila si konečně cigaretu hořící smrkovou větvičkou.

Vilda po ní loupal očima a postavil se. „No jasně, taky nebyly mobily, GPesky, zapalovače, merino fusekle, třívrstvej hajzlpapír a goretex! Hahaááá,“ ukázal prstem na moje boty, nadechl se a pokračoval, „a když nad tím vším tak přemýšlím, tak si myslím, že je načase vypustit Štěchovickou přehradu a přestěhovat Ztracenku na původní místo k obnoveným Svatojánským proudům. Když ke kořenům, tak od pěkně od začátku!“ přehodil si přes rameno sekeru a zmizel ve tmě.

„Kdes byl?“ zeptal jsem se ho, když se po hodině objevil. Pokrčil rameny a zasekl sekeru do špalku u dřevníku.

„Jsi říkal, že v létě jedeme na osadní vodu. Tak jsem byl pokácet pár stromů v lese, abychom se měli na čem plavit po těch proudech,“ vytáhl z náprsní kapsy placatku a podal mi jí. „Tak na ty proudy, šerife,“ zasmál se a já věděl, že už si to sedlo. Nakonec si to sedlo tak dobře, až se všichni v rámci osady začali předhánět, kdo vytáhne do lesa lepší historický kousek. S velkým nadšením se u nás také setkal retro týden v Lidlu, kde jsme nakoupili zásoby Trenčianských parků s fazulou, lanšmítů, Májek a Indulony. Bobina chtěla koupit i Meltu, ale celkem lehce jsme ji přesvědčili, že inspektory spíš ohromíme tím, když si kořeny čekanky sami vyhrabeme, upražíme a rozdrťme kamenem přímo na kempu. Organizátor Trapsavce a několik dalších osad přislíbilo podat pomocnou ruku a zaslalo zvadla na svoje výroční ohně přímo do sídla UNESCO v Paříži.

Komise mohla přijet na inspekci, my byli připraveni. Komise ale nebyla ani zdaleka připravena na nás. Zasláná fotografická dokumentace je sice připravila na to, jak tramping vypadá po vizuální stránce, ovšem realita zdaleka předčila jejich očekávání.

Začalo to už v pátek cestou k hospodě, kdy jsme jim slibovali kytary do

naha a utopence.

„Oh mon dieu!“ zapištěla jediná žena v komisi a vypadala, že skočí do prvního projíždějícího auta. Sice si nechala vysvětlit, co je utopenec a že se nebudeme nikde obnažovat, ale pak to pohnojil Bohoušek tím vyprávěním, jak jsme soutěžili v pojídání turisty na čas za evropský prachy. Abychom jí dokázali, že nejsme žádní kanibalové a že dokonce dokážeme přežít i jako býložravci, udělali jsme kopřivovej špenát a čekankovou meltu. Chvíli na to koukala, načež zavrtěla hlavou a podala ešus dalšímu v řadě. Pak vytáhla dezinfekční gel a umyla si s ním ruce. Dojem jsme jednoznačně napravili večerním hraním na kytary, kdy Jarda při odchodu komise zpět do civilizace zahrál několik neznámých tónů rozhodně netrampského songu. Komisařka vyvalila oči a zacukrovala: „O lalá, bonne musique!“ Museli jsme Jardu zarazit, protože i německý komisař se dožadoval akustické varianty svého oblíbeného songu a my už se jich chtěli pro změnu zbavit. Ostatně zítra je budeme mít na hrbu zase celý den.

Ve spacáku jsem se otočil na Jardu s dotazem, co to vlastně bylo za song.

„Ta Sarkozyho buхта nazpívala nějaký album, tak jsem se mrknul na pár akordů, abych zapůsobil.“

„Hele, to bych vod tebe ani nečekal, fakt dobrý! A jak vlastně zpívá?“

Otočil se na druhéj bok a povzdychnul: „Asi jak když zmáčkneš kuře, žádný ryvolovky nečekej.“

Během tý první noci nám došlo, že tyhle evropský byrokrati vlastně vůbec neví, jak vypadá tramping dneska, natož jak vypadal před sto lety a že jeho podstata se vlastně vůbec nezměnila. Takže bylo jedno, jestli si Bobina zapálí cigáro zapalovačem, nebo indickou SOLO sirkou. Ono se toho totiž docela dost změnilo a nám nešlo o to kopírovat do detailu to, co nám předali naši tátové. Koneckonců podle referencí od organizátora Trapsavce, ani tam nešlo všechno úplně hladce. Nejprve odmítli pověsit na stožár vlajku EU a pak na nějakým křtu knížky vytáhli českýj Tuzemák a říkali tomu rum. Komisaři sice neuměli ani slovo česky, ale tomuhle slovu zrovna rozuměli. Nicméně když byli po třetí pokřtěné knize a třetí láhvi rumu vyzváni, aby se naučili vyslovovat slovo „tuzemák“, mávli jen rukou a dožadovali se dalšího rumu. Byl jsem rád, že nás trampský literáti nezklamali.

Po pár měsících přišla žádost o doplnění několika dodatečných údajů, které se komisařům po bujarém trapsaveckém večeru vykouřily z hlavy. Běhna se smál, až se za břicho popadal, když nám u piva vyprávěl, že poslední položkou na seznamu byla prosba o recept na utopence.

Po dalším půl roce přišlo rozhodnutí. Byli jsme na seznamu... i když to byl úplně jinej seznam, než na kterým byli naši tátové kdysi, když je obuškama

mlátili v nádražních podchodech. Ale i to byla součást našeho dědictví.

Byli jsme na seznamu. Bylo na čase vyrazit na Kokořínsko a založit tam pár kempů...

*3. místo – Próza Oldpsavci
Pavla Slepíčková – Pavlís (Strakonice)*